

Lykken på to hjul

(Ellen Margrethe, La Paz, Bolivia, (i tankene stadig på Rarotonga), 26. mars, 2004)

Vi har tidligere vært inne på at vi ønsket at den lange reisen vår skulle bli som en skattekiste som vi senere kan plukke fram gode minner fra, sammen. De fleste "skattene" vil vi være sammen om, men noen av "perlene" har vi også opplevd hver for oss. Nå som turen nærmer seg slutten, har vi allerede begynt å plukke fram små og store gleder fra det siste halvåret. Jeg har lyst til å skrive litt om lykkelige stunder på to hjul i Sydhavet, - selv om vi for lengst har forflyttet oss til andre omgivelser der fysiske anstrengelser mer må tilpasses høyden ...

Vi hadde funnet oss vel til rette i det rosa huset, og jeg hadde gått over alt som fantes av skap og hyller med klut og såpevann, - det er utrolig hvor fort ghekkøer og annet kryp legger igjen sine "visittkort" både her og der, så særlig kjøkkenet hadde fått gjennomgå. Når koffertene var tømte og alt pikkpakk hadde funnet sin

plass, var tiden inne for en shoppingtur til "byen" - med ett bestemt mål for øyet: Egen sykkel skulle anskaffes!

Jeg hadde argumentene klare for investeringen: På ei øy som denne måtte en komme langt med egen pedalkraft, og det ble billigere å kjøpe en sykkel enn å ta buss hver dag eller leie en sykkel for 4 måneder. Sunt var det også. Men sannheten var vel at jeg først og fremst ønsket meg en sykkel fordi det gir meg en følelse av frihet. Å oppleve landskapet i ro og mak mens man tråkler seg fram for egen maskin, få tid til å se på blomster og trær, kjenne luktene og hører alle lydene rundt seg, det er ferie for meg.

Jeg var heldig og fant en fin ny sykkel på tilbud. Jeg var rett og slett lykkelig der jeg syklet fra *Raro-Mart* i Avarua og hjem på det nye vidunderet. Og ikke så rent lite stolt da jeg etter jomfruturen hadde fått lånt meg diverse verktøy av naboen og justert gear-wirere og skruer etter alle kunstens regler, så de 21 girene tilslutt fungerte knirkefritt.

Jeg fikk ikke brukt sykkelen så mye som jeg hadde tenkt. Bussen ble mer praktisk når en skulle til byen og handle

inn mat for hele familien, og som oftest dro vi inn alle mann, én gutt bakpå motorsykkelen til pappa, og en med mamma på bussen. Og guttene elsket "å sitte på" og lene seg mot pappas rygg mens de suste av gårde.

Men de sykkelturene jeg fikk, til og fra *Six-Eleven* for innkjøp som kunne rommes i en ryggsekk, og til og fra stranda eller til norske venner på Muri, ble små perler av opplevelser

jeg ikke vil glemme. En gang fikk jeg også prøvd kreftene litt og syklet rundt hele øya. Det er ikke mange oppoverbakkene på en slik rundtur på en stillehavsøy, men det ble langt nok for utrente ben. Og det tok atskillig lenger tid enn jeg hadde beregnet ut ifra "tidsskjemaet" fra den gangen sykkelen var mitt viktigste fremkomstmiddel. Det ble mørkt lenge før jeg nådde hjem til det rosa huset den kvelden. Det er bare å innse at kroppen ikke er like sprek som for 20 år siden. Men gleden over å sette seg et mål og gjennomføre det, er like stor.

Etter jul kom en ny utfordring på to hjul: Vi skulle til øyene Aitutaki og Atiu, og her var det lite med busser. Skulle vi få sett oss om på øyene uten å mure oss inne i en bil, var det bare én ting å gjøre: Jeg måtte skaffe meg motorsykkelsertifikat. Det var en overvinnelse både å innse at det kunne være mer

praktisk at også mor håndterte en motorisert tohjuling, og å gjennomføre opplæringen som måtte til. Jeg trodde jo at dette skulle gå så lett og greit – man har da cruiset rundt på en 50 kubikker på en gresk øy i de glade studentdager... Men en moped på 50 cc er tydeligvis noe annet enn en motorsykkel på 100cc, - opplevelsen var i alle fall en helt annen denne gangen.

Her måtte det viljestyrke til for ikke å bikke i den kritiske startfasen. Og så var det dette å skille på gass og brems, da, når hekken kommer mot en i full fart. Men med målet klart for øyet, - mor **skulle** ta lappen, var det bare å stå på og overvinne frykten for skrubbsår og hjernerystelse, krype langs venstre side på *back-road* og lære seg å gire i fart...

Jeg kom i mål og fikk sikret meg Cook. Islands-sertifikatet for motorsykkel. Det ble feiret. Fortsatt fant guttene det tryggest å sitte på hos pappa, en tur med mamma ble stort sett regnet som kjedeligere (det gikk som regel ikke så fort) – andre ganger ble det som tidligere omtalt

karakterisert som en ”nær-døden-opplevelse”. Men vi kom da fram på kronglete veier på de små atollene, og noen av de flotteste opplevelsene fikk vi per motorsykkel i løpet av ”øyhaikingen: Flott utsikt over Aitutaki og dens turkise lagune, og spennende jungelstemning på Atius stier. Og etter hvert frydet ungene seg over at mamma til og med kunne ta igjen pappa og kjøre først.

Her i Bolivia har vi ikke prøvd ut våre kjøreferdigheter verken bak rattet eller på en tohjuling. Det frister rett og slett ikke. Trafikken er temmelig halsbrekkende, og hornet respekteres mer enn trafikklys og forkjøringsrett. Og så var det dette kinkige med høyrekjøringen, da. Det rykker fortsatt noen ganger i bremsefoten når drosjesjåføren legger bilen godt ut til høyre i en trang gate...